

Zgodnie z art. 51 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w przypadku niewydania przez właściwy organ decyzji w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego w terminie 65 dni od dnia złożenia wniosku o wydanie takiej decyzji, organ wyższego stopnia wymierza temu organowi, w drodze postanowienia, na które przysługuje zażalenie, karę pieniężną w wysokości 500 zł za każdy dzień zwłoki.

Jak stanowi art. 51 ust. 2c do terminu, o którym mowa powyżej nie wlicza się terminów przewidzianych w przepisach prawa do dokonania określonych czynności, okresów zawieszenia postępowania oraz okresów opóźnień spowodowanych z winy strony albo z przyczyn niezależnych od organu.

Problem prawny w sprawie rozpoznawanej przez NSA 16 lutego 2016 r. w wyroku o sygn. II OSK 1490/14 sprowadzał się do oceny, czy przedłużenie postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego spowodowane koniecznością dwukrotnego awizowania zawiadomienia o toczącym się postępowaniu, ponownego wysłania tego zawiadomienia na właściwy adres, odebrania przez stronę przesyłki po 16 dniach od jego nadania i dalszego oczekiwania organu na wniesienie przez stronę ewentualnych uwag, wniosków i zastrzeżeń, można zakwalifikować jako okres opóźnienia spowodowany przyczynami niezależnymi od organu.

Ustawodawca w art. 51 ust. 2 u.p.z.p. przewidział 65 – dniowy termin do wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, a termin należy liczyć od dnia złożenia wniosku o wydanie takiej decyzji. Wyjątkiem od tej zasady jest sytuacja, gdy organ właściwy do wydania decyzji - pomimo podejmowanych, przewidzianych prawem działań i przy zachowaniu zasad i reguł prawidłowego postępowania administracyjnego - nie ma możliwości wydania rozstrzygnięcia w sprawie w określonym przez ustawodawcę terminie.

Skoro do terminu, o którym mowa w ust. 2, nie wlicza się terminów przewidzianych w przepisach prawa do dokonania określonych czynności, to uznać należy, iż do czynności takich nie można zaliczyć zwykłych czynności procesowych, takich jak powiadomienie stron o wszczęciu postępowania (art. 61 § 4 k.p.a.), czy też zawiadomienia stron o możliwości zapoznania się z materiałem dowodowym sprawy, jak też uczestniczenia w przeprowadzeniu dowodu (art. 77 § 4, art. 79 § 2, art. 81 k.p.a.). Są to bowiem czynności konieczne do dokonania w każdym postępowaniu administracyjnym i mieszczą się w maksymalnym czasie postępowania o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego wyznaczonym przez ustawodawcę - 65 dni. Racjonalny ustawodawca wyznaczając organowi maksymalny termin na wydanie decyzji musiał uwzględnić czynności, jakie należy przeprowadzić w każdym postępowaniu administracyjnym i uwzględnić charakter postępowania w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego. W przeciwnym wypadku wprowadzenie tego przepisu do ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym traciłoby sens. Do okresu wyznaczonego w art. 51 ust. 2 u.p.z.p. nie wlicza się okresów opóźnień spowodowanych z winy strony, czy też okresów opóźnień niezależnych od organu.

Zdaniem strony skarżącej, przekroczenie terminu do wydania decyzji nastąpiło z przyczyn niezależnych od organu, to jest na skutek konieczności dwukrotnego awizowania zawiadomienia o toczącym się postępowaniu, ponownego wysłania tego zawiadomienia na właściwy adres, odebrania przez stronę przesyłki po 16 dniach od jego nadania i dalszego oczekiwania organu na wniesienie przez stronę ewentualnych uwag, wniosków i zastrzeżeń.

Odnosząc się do powyższej argumentacji Sąd podkreślił, iż nie można wykluczyć, iż w określonych

Kategoria: Aktualności

Opublikowano: sobota, 07, maj 2016 07:00

Katarzyna Liszka-Michałka

Odsłony: 15086

sytuacjach konieczność powtórzenia przez organ właściwy do wydania decyzji czynności koniecznych dla zapewnienia prawidłowego toku postępowania administracyjnego oraz zachowania zasad i reguł postępowania administracyjnego może uzasadniać zastosowanie art. 51 ust. 2c o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

I tak, np. konieczność ustalania aktualnych adresów stron postępowania, konieczność wielokrotnego wysyłania pism stronom i rozszerzania postępowania dowodowego, powtarzające się nieprawidłowości w doręczaniu pism przez operatora pocztowego, można w pewnych sytuacjach uznać za okoliczności powodujące w rozumieniu art. 51 ust. 2c u.p.z.p. niezależne od organu opóźnienie w wydaniu decyzji, jeśli na skutek tych zdarzeń organ właściwy do wydania decyzji będzie zmuszony przeprowadzić lub powtórzyć czynności konieczne do wydania decyzji i jednocześnie wykaże, że czynności takich faktycznie dokonał i czynności te w istocie wpłynęły na przekroczenie terminu określonego w art. 51 ust. 2 u.p.z.p.

A zatem, muszą to być takie czynności, bez dokonania których organ nie może wydać decyzji i równocześnie postępowanie administracyjne będzie przeprowadzone z poszanowaniem zasad i reguł postępowania administracyjnego i nie będzie obarczone bezczynnością czy przewlekłością.

Konkluzja: Nie można wykluczyć, iż w określonych sytuacjach konieczność powtórzenia przez organ właściwy do wydania decyzji czynności koniecznych dla zapewnienia prawidłowego toku postępowania administracyjnego oraz zachowania zasad i reguł postępowania administracyjnego może uzasadniać zastosowanie art. 51 ust. 2c ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym

Źródło: [CBOSA](#)